

Leven in Abbeyfield

Marleen Demuyck. © Alexander Meeus

De Standaard 7/3/26

Marleen leeft in een cohousing Abbeyfield voor senioren: "Mijn advies: verhuis voor je 70ste"
De Leuvense Marleen Demuyck bracht haar drie kinderen groot in communes. Op haar 79ste kiest ze voor seniorproof cohousing, betaalbaar én dicht bij de stad. "Het is hier zoals een klein straatje waar iedereen iedereen kent."

De dag voor ons interview vierde Marleen Demuyck haar 79ste verjaardag. Op het salontafeltje staan nog een bos rozen en enkele kaartjes met gelukwensen. "Op je 80ste begint het aftellen pas echt, dus ik heb nog een jaartje", lacht ze, niet gespeend van ernst.

Marleens kleurrijke outfit, perfect gestyled van lippenstift tot oorbellen, verraadt haar vitale hippieziel. Toch is ze al een tijdje op de sukkel met haar gezondheid. Op haar 65ste kreeg ze hartproblemen. Vier jaar later volgde de diagnose van borstkanker. Door de chemotherapie kreeg ze last van hersenmist en brak ze drie keer haar heup bij het vallen. Sinds ze ook een knieprothese heeft, gaat stappen moeilijk.

Het is een van de redenen waarom Marleen in 2019 verhuisde naar De Notenkraker, het eerste Abbeyfieldhuis van Vlaanderen, op tien minuten wandelen van de Oude Markt in Leuven.

Ondertussen zijn er ook in Malle, Gent en Mechelen. Het concept komt overgewaaid uit het Verenigd Koninkrijk en biedt een combinatie van zelfstandig leven en samenwonen voor mensen ouder dan 55 jaar.

In het kort

Marleen Demuyck werkte tien jaar als administratieve kracht in de sociaal-culturele sector en schoof zich daarna om tot psychotherapeut. Ze specialiseerde zich in bemiddeling bij echtscheidingen. Ze is alleenstaand, heeft drie volwassen kinderen en twee kleinkinderen. Sinds 2019 woont ze in Abbeyfield in Leuven.

Anders dan bij klassieke cohousing kopen de bewoners hun pand niet, maar vormen ze samen een vzw waarmee ze huur betalen aan de investeerders. "Als je vandaag in Leuven wil cohousen, moet je kapitaalkrachtig zijn. Onze huurformule vergemakkelijkt dat", licht Marleen toe. "Het voordeel van Abbeyfield is ook dat zij mee helpen zoeken naar de juiste bewonersgroep, geldschieters en centrale locaties. Je moet dus zelf niets investeren, behalve veel tijd voor de vergaderingen. Tussen de opstart en mijn verhuizing zat vijf jaar."

Er zijn in totaal dertien éénslaapkamerappartementen in De Notenkraker, van om en bij de 60 vierkante meter. Iedereen heeft een eigen badkamer, keuken, living en klein zonneterras, dat bij Marleen vol staat met bloembakken. Op het gelijkvloers is er een gemeenschappelijke fietsenberging en living, plus een logeerkamer voor gasten.

© Alexander Meeus In de living

"Het is knus en ik heb alles wat ik nodig heb", vertelt Marleen terwijl ze me rondleidt. "Officieel is dit een assistentiewoning, dus er is aan alle comfort gedacht. Alle deuren zijn rolstoelbreed, de badkamer is volledig seniorproof, met een inloopdouche en een valalarm. Zo kan ik hopelijk zo lang mogelijk zelfstandig thuis wonen."

Online boekhouding

Marleens flat heeft alle voordelen van een klassieke serviceflat, maar er is meer ruimte voor minder geld. Maandelijks betaalt ze 1.070 euro aan huur, energie en alle kosten. “Dat is een heel pak minder dan in het woonzorgcentrum hier naast de deur, dat door dezelfde bouwheer is gezet. In het centrum van Leuven zou ik voor dit bedrag ook nooit iets kunnen huren.” Dat heeft niet alleen te maken met het beperkte energieverbruik – de bewoners investeerden in zonnepanelen en een gemeenschappelijke warmtepomp. Ze sparen ook veel geld uit omdat ze het Abbeyfieldhuis helemaal zelf beheren.

“We proberen de hele boel te runnen met de talenten die in huis zijn”, zegt Marleen. “Een van onze bewoners is bijvoorbeeld ingenieur, hij onderhoudt de zonnepanelen en berekent voor iedereen de energiefactuur. Daarnaast zijn er mensen verantwoordelijk voor het onderhoud van de tuin en de interne communicatie met de bewoners. Zelf sta ik in voor de boekhouding, daar heb ik vanuit mijn vroegere jobs in de sociaal-culturele sector ervaring mee. Alles verloopt nu online en dat was wel even wennen, maar elk jaar slaag ik er toch netjes in om de papieren van de vzw in te leveren bij de rechtbank van Koophandel.”

De bewoners zijn dus hun eigen baas, maar dat komt wel met de nodige stress. De regelgeving voor assistentiewoningen is erg complex, en dat veroorzaakt veel administratieve last. Daarom ijvert Abbeyfield voor een apart statuut, zoals dat in Brussel al bestaat. Bovendien moeten Marleen en co. ook altijd zelf op zoek naar nieuwe bewoners als iemand bijvoorbeeld verhuist naar een woonzorgcentrum, anders rekenen de investeerders de leegstand aan hen door. “Helemaal ontzorgd zijn we dus niet, maar we worden verplicht om sociaal en maatschappelijk geëngageerd te blijven. Dat houdt ons jong.”

Puzzelen met de medebewoners in de gemeenschappelijke living van Abbeyfield. © Alexander Meeus

Ook het sociale vangnet is een meerwaarde. In de gemeenschappelijke living ontmoeten we ‘benjamin’ Marc (65) en Lieve (85), die in het winterzonnetje samen aan het puzzelen zijn. “Twee keer per dag is er een informeel koffiemoment, voor wie zin heeft om uit zijn kot te komen”, zegt Marleen. “En maandelijks organiseren we een potluck en ontbijt. Ons huis heeft iets weg van een klein straatje waar iedereen iedereen kent. Ben je ziek, dan komt er altijd iemand wel wat soep of een bloemetje aan je deur zetten. En de jongere bewoners helpen de ouderen met klusjes of boodschappen.” Voor

Marleen is dat extra belangrijk, want twee van haar drie kinderen wonen in het buitenland, in Florida en Amsterdam. “Voor hen is het geruststellend om te weten dat ik zo goed omringd ben.”

Seksuele revolutie

Marleen begon bewust al op haar 65ste na te denken over hoe ze op haar oude dag wilde wonen.

“Een verhuizing is even stresserend als een scheiding, mijn advies: doe het voor je 70ste. Je hebt een heel leven aan spullen verzameld, mij heeft het een jaar gekost om alles op te ruimen. En onderschat ook niet hoelang je moet wennen aan een nieuwe plek.”

© Alexander Meeus

Het idee van participatief wonen kan veel mensen afschrikken, maar voor Marleen was het niet nieuw. Een deel van haar leven woonde ze in communes en gemeenschapshuizen in het Leuvense, nadat haar huwelijk was stukgelopen en ze er als jonge mama van drie kinderen alleen voor kwam te staan. “Dankzij dat netwerk ben ik erbovenop gekomen en kreeg ik veel hulp met de kinderen. Het was de tijd van seksuele revolutie en de antiautoritaire opvoeding. Alle verhalen die daarover de ronde deden, zijn waar. (lacht) Maar ik heb er vrienden voor het leven aan overgehouden.”

Helaas waren die experimentele vormen van samenleven niet duurzaam. “Meermaals zijn we met een groep gezinnen op zoek gegaan naar een geschikt pand, maar werd alles voor onze neus weggekaapt door grote immobedrijven. Vandaag heb je organisaties zoals Wooncoop die burgers helpen om kapitaal te verzamelen, maar indertijd moest je je plan trekken. Uiteindelijk kozen de meesten dan toch voor de klassieke formule.”

Nu ze zelf op leeftijd is, wilde Marleen daarom plaatsmaken voor de nieuwe generatie. “In Vlaanderen zijn er zoveel senioren die nog in grote villa’s wonen, maar alleen het gelijkvloers betrekken. Daardoor worden jongere gezinnen gedwongen de stad uit te trekken. Die plek wilde ik niet langer bezetten.”

Gezinsweetjes

Opstaan. Marleen houdt niet van opstaan als het nog donker is, dus gaat de wekker ten vroegste om acht uur. Met yoga probeert ze haar lichaam, verstijfd van de artrose, eerst wat los te krijgen. Daarna ontbijt ze met twee boterhammen met confituur en twee kopjes koffie.

Koken. Marleen is flexitariër en sinds haar chemotherapie ook lactose-intolerant, daarom kookt ze altijd zelf. Een weekmenu stelt ze niet samen, ze improviseert graag met wat er in haar koelkast ligt. “Een afhaalmaaltijd lijkt me soms handig, maar die zitten helaas vol melk en room.”

Boodschappen. Marleen koopt bij voorkeur lokale producten in de natuurvoedingswinkel Biotoop of fairtrade in de gewone supermarkt. Groenten haalt ze op de markt. Haar huishoudbudget bedraagt ongeveer 300 euro per maand.

Vervoer. Sinds haar heupoperatie heeft Marleen haar elektrische fiets noodgedwongen ingeruild voor een scooter. In huis gebruikt ze een rollator. Ze woont op vijf minuten van de kinesist, het ziekenhuis, de brandweer en het park. Voor de deur staan er ook twee Cambio-deelwagens.

Huishouden. Elke veertien dagen komt er een poetshulp met dienstencheques. De wasmachine en droogkast gebruikt ze in de gemeenschappelijke wasruimte, dat wordt per beurt afgerekend.

Financiën. Met haar pensioen en de verhuur van haar appartement heeft Marleen een inkomen van 2.100 euro. Daarvan gaat 1.070 euro naar huur en energie. Maandelijks besteedt ze 200 euro aan niet-terugbetaalde medische kosten en supplementen. Sparen kan ze niet. "Voor mijn kinderen heb ik wel een potje opzij gezet voor mijn begrafenis, later."

Naar bed. Marleen kijkt graag naar documentaires, zoals Terug naar Joegoslavië. Als voormalig gemeenteraadslid voor Groen volgt ze ook het politieke nieuws op de voet. Naar bed gaat ze niet voor middernacht. "Anders lig ik nodeloos te piekeren."